

РЕШЕНИЕ

№ 4915

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА
като разглежда докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110149252 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по предявени от „Т. по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът П. Стоилова Б. дължи на ищеца „Т. сумата от сумата от 110,78 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.10.2018г. – м.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., аб. № ., сумата от 28,74 лв., представляваща цена на услугата дялово

разпределение за периода от м.06.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 22.07.2022г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 20,39 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 04.07.2022г. и сумата от 5,42 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.07.2019г. до 04.07.2022г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 39532/2022г. на СРС, 145 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези Общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престира на срещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и дължимата стойност на услугата „Дялово разпределение“. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми. Претендира установяване на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 39532/2022г. на СРС, 145 състав, срещу дължимостта на които ответникът е възразил в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, както и разноските за производството.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който твърди че е погасил изцяло задълженията си за процесния период. Представя документи за плащане и моли за

прекратяване на делото.

Във връзка с отговора на исковата молба ищецът е изразил становище, че действително плащане е постъпило, но същото не било достатъчно за погасяване на претендираните вземания, поради което след отнасяне на същото за погасяване на разноските, законната лихва върху главницата, изтекла до датата на плащането и мораторните лихви, е останала непогасена главница в размер на 56,20 лв., върху която се

дължи и законна лихва. Поради изложеното намира, че не са налице основания за прекратяване на делото.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Т. е взел становище за основателност на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че в неговия патримониум е възникнало правото да получи стойността на извършената услуга дялово разпределение, както и нейният размер.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжниците в забава и размера на обезщетението за забава.

При установяване на фактите, за които тежест носи ищецът, ответникът следва да докаже, че е погасил задълженията си чрез плащане.

При така разпределена доказателствена тежест съдът намира следното от фактическа и правна страна:

Като безспорни и неподлежащи на доказване между страните с доклада по делото, срещу който не са постъпили възражения, са обявени обстоятелствата, че страните са били обвързани за процесния период от м.10.2018г. до м.04.2021г. от облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабдения имот с аб. № ., че ищецът е доставил топлинна енергия до имота, че в сградата, в която се намира имотът, е извършвана услугата дялово разпределение, както и че ответникът е платил за погасяване на предявените по делото вземания сумата от 165,33 лв. на 23.12.2022г.

Предвид представените доказателства за плащане от ответника на сумата от 165,33 лв. (която представлява точният сбор на сумите по заповедта (без законната лихва и разноските), съдът намира, че страните не спорят и че размерът на дължимите за исковия период вземания се равнява на претендирания в исковата молба.

Спорен между страните е въпросът дали с извършеното плащане са погасени всички вземания, предмет на производството. Доколкото в платежното нареждане от 23.12.2022г. (за сумата от 165,33 лв.) не е посочено изрично от длъжника кое задължение погасява с извършеното плащане, както и като взе предвид, че същото не покрива всички вземания по заповедта към датата на плащане, съдът намира, че следва да се приложи правилото на чл. 76, ал. 1, изр. 2 и изр. 3 ЗЗД, съгласно който „Този, който има към едно и също лице няколко еднородни задължения, ако изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, може да заяви кое от тях погасява. Ако не е заявил това, погасява се най-обременителното за него задължение. При няколко еднакво обременителни задължения, погасява се най-старото, а ако всички са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно.” В случая се установи, че ответникът е дължал на ищеца цена на топлинна енергия за периода от м.10.2018г. до м.04.2021г. в размер на 110,78 лв. и цена на услуга дялово разпределение в размер на 28,74 лв. за периода от м.06.2019г. до м.04.2021г. Следователно към датата на извършеното плащане ответникът е имал към ищеца няколко еднородни задължения, като изпълнението

не е било достатъчно да погаси всички, и ответникът не е посочил изрично кое от тях погасява, поради което следва да се приложи правилото на чл. 76, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, като се приеме, че с извършеното плащане е погасено най-обременителното от установените за дължими задължения. Съдът счита, че в случая най-обременително за ответника е задължението за цена на топлинна енергия за исковия период, което е в най-голям размер и следователно акумулира лихви за забава в най-висок размер, а освен това е и най-старо. Същевременно се установи, че ответникът дължи и мораторна лихва върху това вземане в размер на 20,39 лв. за периода от 15.09.2019г. до 04.07.2022г., а освен това и законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 22.07.2022г., която до датата на плащането (23.12.2022г.) се равнява на сумата от 4,77 лв. В този случай следва да се приложи правилото на чл. 76, ал. 2 ЗЗД, съгласно което „Когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите и най-после главницата.“ Следователно с плащането на сумата от 165,33 лв. е погасена законната лихва върху главницата за цена на топлинна енергия, обезщетението за забава върху нея за исковия период и цялата претендирана главница за цена на топлинна енергия – общо 135,94 лв. (110,78 + 20,39 + 4,77). С остатъка в размер на 29,39 лв. са се погасили законната лихва за забава от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до датата на плащане върху вземането за цена на услугата дялово разпределение (1,24 лв.), дължимото обезщетение за забава върху посочената главница в размер на 5,42 лв. и част от главницата за цена на услугата дялово разпределение в размер на 22,73 лв., като е останала дължима главница за такси за дялово разпределение в размер на 6,01 лв. Неправилно поради изложеното е извършеното отнасяне от ищеца на платената на 23.12.2022г. от ответника в хода на производството сума Същият е отнесъл част от сумата за погасяване на разноски за производството, за които е неприложима разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД в настоящия случай. Съдебните разноски могат да бъдат събрани по поредността на чл. 76, ал. 2 ЗЗД само когато бъдат признати за основателни със сила на присъдено нещо в съдебния спор и те не са такива по висящото производство, а от друга страна, за да се погасят еднородни задължения в поредността на чл. 76, ал. 2 ЗЗД разноските следва да бъдат извънсъдебни, като в съдебния спор се установи тяхната изискуемост и ликвидност – в този смисъл Решение от 27.04.2018г. по в.гр.д. № 337/2018г. на СГС, IV-Г въззивен състав. В случая се касае за разноски по висящо производство, задължението за плащането на които възниква с постановяване на решението, с което същите се определят и по размер. Отделно от това ищецът е извършил нарушение на чл. 76, ал. 1, изр. 2 ЗЗД като не е започнал погасяването от най-обременителното задължение от претендираните.

Ответникът, чиято е била доказателствената тежест не е доказал да е платил останалата за дължима сума от 6,01 лв. – такси за дялово разпределение за исковия период. От представеното доказателство за плащане – вносна бележка за плащане от 02.10.2023г. за сумата от 386,86 лв. се установява, че тази сума е внесена по сметка на Софийски районен съд, а не по сметка на ищеца-кредитор, и има вписано основание „ДТ ГРД 49252/22 145 СВ.“, поради което не може да послужи за погасяване на задължението, тъй като не е плащане, извършено в полза на кредитора, а на трето лице, вероятно извършено поради грешка. Ответникът не дължи държавна такса по настоящото дело, която да следва да внася по сметка на съда, поради което и погрешно внесената сума подлежи на освобождаване при изрично искане за това от страна на ответника.

С оглед изложеното предявеният иск за цена на услугата дялово разпределение следва да се уважи за сумата от 6,01 лв. за периода от м.06.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 24.12.2022г. (деня, следващ извършеното в хода на производството плащане) до окончателното изплащане на вземането, като се отхвърли за разликата над сумата от 6,01 лв. до пълния предявен размер от 28,74 лв. – такси за дялово разпределение и за исковите за цена на топлинна енергия в размер на 110,78 лв. за периода от м.10.2018г. – м.04.2021г., за обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия в размер на 20,39 лв. за периода от 15.09.2019г. до 04.07.2022г. и за обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение в размер на 5,42 лв. за периода от 31.07.2019г. до 04.07.2022г., като погасени чрез плащане в хода на процеса.

При този изход на спора разноси се дължат на ищеца, тъй като ответникът е станал повод за делото, неплащайки свои изискуеми задължения на падежа, а единствена причина за отхвърляне на част от предявените искове е извършеното плащане в хода на производството. Ищецът е претендирал и доказал извършване на разноси за заповедното производство в размер на 25 лв. и за исковото производство в размер на 25 лв. И в двете производства ищецът е бил защитаван от юрисконсулт и е претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (ред., ДВ, бр. 8/2017г.), на сумата от 50 лв. за заповедното производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 НЗПП и на сумата от 100 лв. за исковото производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 ЗПП. Или разноските на ищеца за заповедното производство са в общ размер на 75 лв., а за исковото – в размер на 125 лв. и същите следва да му се присъдят на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, че П. С. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С. дължи на „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.06.2019г. до м.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., аб. № ., ведно със законната лихва от 24.12.2022г. (деня, следващ извършеното в хода на производството плащане) до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 39532/2022г. на СРС, 145 състав, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за цена на услугата дялово разпределение за разликата над сумата от 6,01 лв. до пълния предявен размер от 28,74 лв., както и предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. срещу П. С. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 110,78 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.10.2018г. – м.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., аб. № ., за сумата от 20,39 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 04.07.2022г. и за сумата от 5,42 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.07.2019г. до 04.07.2022г.

ОСЪЖДА П. С. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С. да заплати на „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 75 лв., представляваща разноси за заповедното производство и сумата от 125 лв., представляваща разноси за исковото производство.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на ищеца „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____